

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

2010 r.

w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym

Na podstawie art. 131 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowy tryb i sposób doręczania pism sądowych przeznaczonych dla stron, ich pełnomocników oraz świadków, biegłych i innych osób biorących udział w postępowaniu cywilnym przez:

1) operatora publicznego lub operatora w rozumieniu ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.²⁾) – zwanego dalej „operatorem”;

2) osoby zatrudnione w sądzie;

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 61, poz. 418, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731, Nr 121, poz. 831, Nr 123, poz. 849, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1287, Nr 192, poz. 1378 i Nr 247, poz. 1845, z 2008 r. Nr 59, poz. 367, Nr 96, poz. 609 i 619, Nr 110, poz. 706, Nr 122, poz. 796, Nr 116, poz. 731, Nr 119, poz. 772, Nr 120, poz. 779, Nr 122, poz. 796, Nr 171, poz. 1056, Nr 220, poz. 1431, Nr 228, poz. 1507, Nr 231, poz. 1547 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 26, poz. 156, Nr 67, poz. 571, Nr 69, poz. 592 i 593, Nr 179, poz. 1395 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 7, poz. 45, Nr 24, poz. 125, Nr 40, poz. 229, Nr 108, poz. 684, Nr 109, poz. 724, Nr 125, poz. 842, Nr 152, poz. 1018 i Nr 155, poz. 1037.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 180, poz. 1109, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278.

- 3) komornika;
- 4) sądową służbę doręczeniową.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące sądu wysyłającego stosuje się odpowiednio do komornika.

§ 2. 1. Pismo sądowe jest wysyłane jako przesyłka polecona, zwana dalej „przesyłką”. Na stronie adresowej przesyłki umieszcza się napis: „Polecona – za potwierdzeniem odbioru”.

2. Do przesyłki dołącza się formularz potwierdzenia odbioru, którego wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Do przesyłki wysyłanej do organu wymienionego w art. 137 § 1 lub § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, zwanej dalej „Kodeksem postępowania cywilnego”, dołącza się dwa formularze potwierdzenia odbioru, z których jeden jest przeznaczony dla żołnierza zasadniczej służby wojskowej, funkcjonariusza Policji, Służby Więziennej lub osoby pozbawionej wolności.

4. Przesyłkę nadaje się za pokwitowaniem w wykazie nadanych przesyłek poleconych, którego wzór określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Przesyłkę doręcza się wskazanemu na niej adresatowi (doręczenie właściwe), a innemu odbiorcy w przypadkach, o których mowa w art. 138 Kodeksu postępowania cywilnego (doręczenie zastępcze).

2. Doręczenie adresatowi za pośrednictwem dorosłego domownika, administracji domu, dozorca domu lub sołtysa, o którym mowa w art. 138 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, nie może być stosowane, jeżeli sąd wysyłający umieścił na stronie adresowej przesyłki napis wyłączający taki sposób doręczenia w ogóle lub w stosunku do oznaczonych osób.

3. Doręczenia adresatowi za pośrednictwem osoby upoważnionej do odbioru pism w miejscu pracy adresata, o którym mowa w art. 138 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, dokonuje się, jeżeli zostało ono wskazane na przesyłce jako miejsce doręczenia.

4. Jeżeli adresatem przesyłki jest osoba prawna lub organizacja nieposiadająca osobowości prawnej doręczenia dokonuje się:

- 1) którejkolwiek z osób uprawnionej do reprezentowania adresata przed sądem;
- 2) pracownikowi adresata upoważnionemu do odbioru przesyłek pod adresem wskazanym na przesyłce.

5. Jeżeli adresatem przesyłki jest organ wymieniony w art. 137 § 1 lub 2 Kodeksu postępowania cywilnego, doręczenie może być dokonane pracownikowi upoważnionemu do odbioru przesyłek.

§ 4. 1. Odbierający przesyłkę potwierdza jej odbiór na formularzu potwierdzenia odbioru przez wpisanie daty otrzymania przesyłki i umieszczenie czytelnego podpisu zawierającego imię i nazwisko.

2. Pracownik operatora, pracownik sądowej służby doręczeniowej, osoba zatrudniona w sądzie lub komornik, zwani dalej „doręczającym”, wpisuje na formularzu potwierdzenia odbioru datę doręczenia przesyłki, imię i nazwisko odbiorcy i zaznacza sposób doręczenia, co potwierdza własnoręcznym podpisem. Na stronie adresowej przesyłki doręczający wpisuje datę doręczenia, co potwierdza własnoręcznym podpisem.

§ 5. 1. Jeżeli doręczającym jest pracownik operatora, niezwłocznie po doręczeniu przesyłki przekazuje formularz potwierdzenia odbioru placówce pocztowej operatora, która na pierwszej stronie formularza potwierdzenia odbioru umieszcza odcisk datownika i odsyła je sądowi wysyłającemu.

2. Jeżeli doręczającym jest podmiot wskazany w § 1 ust. 1 pkt 2–4, doręczający niezwłocznie po doręczeniu przesyłki przekazuje formularz potwierdzenia odbioru sądowi wysyłającemu.

3. W przypadkach, o których mowa w § 2 ust. 3, organ wymieniony w art. 137 § 1 lub 2 Kodeksu postępowania cywilnego, po uzyskaniu potwierdzenia odbioru przesyłki przez żołnierza zasadniczej służby wojskowej, funkcjonariusza Policji, Służby Więziennej lub osobę pozbawioną wolności, oddaje niezwłocznie drugi egzemplarz formularza potwierdzenia odbioru doręczającemu lub przekazuje placówce pocztowej operatora. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. Przewidziane w art. 135 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu przesyłki sporządza placówka pocztowa operatora, wskazując w nim placówkę pocztową operatora, z której przesyłkę należy odebrać w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia; zawiadomienie pozostawia w skrytce pocztowej adresata.

2. Przewidziane w art. 139 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu przesyłki sporządza doręczający, wskazując w nim placówkę pocztową

operatora lub urząd gminy, z którego przesyłkę należy odebrać w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia; zawiadomienie pozostawia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej.

3. Wzór zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 i 2, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 7. 1. Po pozostawieniu zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki we właściwej placówce pocztowej operatora lub właściwym urzędzie gminy doręczający:

- 1) dokonuje adnotacji o niedoręczeniu przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru oraz adnotacji „awizowano dnia” na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i składa swój podpis;
- 2) oddaje przesyłkę niezwłocznie do właściwej placówki pocztowej operatora lub właściwego urzędu gminy.

2. Placówka pocztowa operatora lub urząd gminy potwierdza przyjęcie od doręczającego awizowanej przesyłki przez umieszczenie na stronie adresowej odcisku datownika i podpisu przyjmującego pracownika.

3. Awizowaną przesyłkę przechowuje się w placówce pocztowej operatora lub urzędzie gminy przez siedem kolejnych dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, o którym mowa w § 6.

§ 8. 1. Przesyłkę złożoną w placówce pocztowej operatora lub w urzędzie gminy wydaje się osobie uprawnionej do jej odbioru, którą jest:

- 1) adresat;
- 2) osoba uprawniona do reprezentacji przed sądem adresata będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej;
- 3) upoważniony pracownik adresata będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej;
- 4) upoważniony pracownik, w przypadku gdy adresatem jest organ wymieniony w art. 137 § 1 lub 2 Kodeksu postępowania cywilnego.

2. Jeżeli osoba uprawniona nie zgłosi się po odbiór przesyłki złożonej w placówce pocztowej operatora w terminie, o którym mowa w § 7 ust. 3, placówka pocztowa operatora:

1) sporządza, według wzoru określonego w załączniku nr 3 do rozporządzenia, powtórne zawiadomienie o możliwości jej odbioru w terminie kolejnych siedmiu dni, licząc od dnia

następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, które doręczający niezwłocznie pozostawia w drzwiach adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej; w przypadku doręczenia, o którym mowa w art. 135 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, powtórne zawiadomienie pozostawia placówka pocztowa operatora w skrytce pocztowej adresata;

2) zaznacza dokonanie powtórnego zawiadomienia na adresowej stronie niedoręczonej przesyłki adnotacją „awizowano powtórnie dnia” i podpisem;

3) przechowuje przesyłkę przez okres siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia powtórnego zawiadomienia.

3. Jeżeli osoba uprawniona nie zgłosi się po odbiór przesyłki złożonej w urzędzie gminy w terminie, o którym mowa w § 7 ust. 3, doręczający wykonuje czynności określone w ust. 2 pkt 1 i 2 oraz niezwłocznie powiadamia o tym urząd gminy, który przechowuje przesyłkę przez okres siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia powtórnego zawiadomienia.

§ 9. 1. Placówka pocztowa operatora lub urząd gminy wydaje przechowywaną przesyłkę osobie uprawnionej po umieszczeniu na stronie adresowej przesyłki adnotacji „wydano dnia”, podpisu wydającego pracownika i odcisku datownika.

2. W razie odmowy przyjęcia przesyłki placówka pocztowa operatora lub urząd gminy zaznacza na formularzu potwierdzenia odbioru przyczynę niedoręczenia, umieszcza datę i składa swój podpis.

3. Po potwierdzeniu odbioru przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru w sposób, o którym mowa w § 4 ust. 1 i 2, a także w przypadku, o którym mowa w ust. 2, placówka pocztowa operatora umieszcza na wypełnionym formularzu potwierdzenia odbioru odcisk datownika i niezwłocznie odsyła je sądowi wysyłającemu.

§ 10. Przesyłkę niepodjętą placówka pocztowa operatora opatruje na stronie adresowej adnotacją „nie podjęto w terminie” oraz odciskiem datownika i wraz z formularzem potwierdzenia odbioru odsyła sądowi wysyłającemu niezwłocznie po upływie ostatniego dnia do odbioru przesyłki.

§ 11. 1. Jeżeli do doręczenia przesyłki nie doszło, w razie odmowy przyjęcia przesyłki, a także jeżeli przesyłki nie można doręczyć z powodów określonych w art. 136 § 2 i art. 139 § 3 Kodeksu postępowania cywilnego, doręczający dokonuje adnotacji o przyczynie niedoręczenia przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru, umieszcza datę i składa swój podpis.

2. Placówka pocztowa operatora, po potwierdzeniu przyjęcia przesyłki od doręczającego w sposób określony w § 7 ust. 2, niezwłocznie odsyła przesyłkę wraz z formularzem potwierdzenia odbioru sądowi wysyłającemu.

3. Przepis ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie zwrócenia doręczającemu przesyłki niedoręczonej adresatom określonym w art. 137 Kodeksu postępowania cywilnego.

§ 12. W przypadku gdy przesyłkę przechowuje urząd gminy, czynności określone w § 9 ust. 3, § 10 i 11 ust. 2 wykonuje doręczający.

§ 13. Podmioty, o których mowa w § 1 pkt 2–4 prowadzą rejestr przesyłek złożonych w urzędzie gminy, którego wzór stanowi załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 października 2010 r.³⁾

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

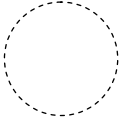
W POROZUMIENIU:

MINISTER INFRASTRUKTURY

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 62, poz. 697, z późn. zm.), które utraciło moc z dniem 19 października 2010 r., stosownie do art. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45).

WZÓR FORMULARZA POTWIERDZENIA ODBIORU

Strona 1

POTWIERDZENIE ODBIORU					
<p><u>Adresat przesyłki</u></p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	 <p>Datownik pocztowej placówki oddawczej</p>				
<p>☐☐ ☐☐</p>	<p><u>Adresat potwierdzenia – Nadawca przesyłki</u></p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>				
<table border="1"><tr><td>Data:</td></tr><tr><td>Sygn. akt:</td></tr><tr><td>Rodzaj przesyłki:</td></tr><tr><td>Termin:</td></tr></table>	Data:	Sygn. akt:	Rodzaj przesyłki:	Termin:	<p>☐☐ ☐☐</p>
Data:					
Sygn. akt:					
Rodzaj przesyłki:					
Termin:					
<p>Potwierdzam własnoręcznym podpisem, że w dniu dzisiejszym wyżej wymienioną przesyłkę otrzymałem.</p> <p>..... (data, imię i nazwisko odbiorcy)</p>					

1) Przesyłkę poleconą nr doręczono:

☐ adresatowi	☐ dorosłemu domownikowi
☐ dozorczy domu	☐ sołtysowi
☐ administracji domu	☐ adresatowi, który nie mógł lub nie chciał potwierdzić odbioru przesyłki

.....
(czytelnie imię i nazwisko odbiorcy)

2) Przesyłki nie doręczono w sposób określony w pkt 1, przesyłkę pozostawiono

☐ w placówce pocztowej	☐ w urzędzie gminy
---	---

.....
(nazwa placówki pocztowej lub urzędu gminy)

o czym umieszczono zawiadomienie:

☐ w drzwiach adresata	☐ w oddawczej skrzynce pocztowej	☐ w skrytce pocztowej
--	---	--

3) Przesyłki nie doręczono, gdyż:

☐ adresat odmówił przyjęcia	☐ adresat nie podjął przesyłki z placówki pocztowej/urzędu gminy
☐ niedostateczny adres	

z innych przyczyn

(podać jakie)

Zaznaczyć właściwy kwadrat

.....
(data i podpis doręczającego/wydającego)

WYKAZ NADANYCH PRZESYŁEK POLECONYCH

Lp.	Adresat	Miejsce przeznaczenia	Numer nadawczy	Masa		Opłata		Uwagi (sygnatura akt)
				kg	g	zł	gr	
1	2	3	4	5			6	7

WZÓR FORMULARZA ZAWIADOMIENIA

Strona 1

ZAWIADOMIENIE* / ZAWIADOMIENIE POWTÓRNE*

W dniu sądową przesyłkę poleconą nr

adresowaną do

pozostawiłem* / pozostawiono* w placówce pocztowej* / urzędzie gminy*

.....

ul.

Sądową przesyłkę poleconą można odebrać w miejscu wyżej wymienionym

w terminie do

w godzinach od do

.....
(data i podpis osoby sporządzającej)

* Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

W razie nieodebrania sądowej przesyłki polecanej pomimo dwukrotnego zawiadomienia zwraca się ją do sądu wysyłającego. Przesyłkę uważa się za doręczoną w ostatnim dniu przewidzianym do jej odbioru.

REJESTR PRZESYŁEK ZŁOŻONYCH W URZĘDZIE GMINY

Lp.	Sygnatura akt sprawy	Data złożenia pisma	Miejsce złożenia pisma	Data ponownego zawiadomienia	Data odbioru pisma przez uprawnionego do odbioru	Data zwrotu pisma do sądu
1						
2						
3						

Uzasadnienie

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 131 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), na mocy której Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i sposób doręczania pism sądowych przez operatora publicznego lub innego uprawnionego operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.), osoby zatrudnione w sądzie, komornika lub sądową służbę doręczeniową, mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego toku postępowania, a także realizacji gwarancji procesowych jego uczestników, ochronę praw osób, którym pisma są doręczane, oraz ochronę ich danych osobowych.

W związku ze zmianą treści art. 131 §1k.p.c. i rozszerzeniem kręgu uprawnionych do dokonywania doręczeń w postępowaniu cywilnym, zmieniony został zakres podmiotowy rozporządzenia. Będzie miało ono zastosowanie do doręczeń dokonywanych przez operatora publicznego, lub innego operatora pocztowego w rozumieniu ustawy Prawo pocztowe, osoby zatrudnione w sądzie, komornika lub sądową służbę doręczeniową.

Przy określaniu sposobu, w jaki wysyłane jest pismo sądowe zrezygnowano z nieaktualnego nazewnictwa – list polecony za potwierdzeniem odbioru. W § 2 ust. 1 projektu posłużono się terminologią obecnie używaną w ustawie Prawo pocztowe dla przesyłek poleconych. Wydaje się, iż ta forma korespondencji daje najlepszą możliwość upewnienia się o dotarciu pisma do adresata.

Doprecyzowanie w § 2 ust. 3 kwestii związanych z dołączaniem do korespondencji adresowanej do organu wymienionego w art. 137 k.p.c. dwóch potwierdzeń odbioru wynika z problemów zgłoszonych przez Centralny Zarząd Służby Więziennej. Zdarza się bowiem, że w obu formularzach potwierdzenia odbioru, jako adresata przesyłki wskazywano dyrektora zakładu karnego lub aresztu śledczego.

Obecnie obowiązujące przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące doręczeń (Tytuł VI Postępowanie, Dział I. Przepisy ogólne o czynnościach procesowych, Rozdział 2. Doręczenia) posługują się dwoma pojęciami: adresat i odbiorca przesyłki. Problemy

z zakwalifikowaniem danego podmiotu jako adresata lub odbiorcę przesyłki zgłaszane były przez Poczta Polska (pismo Dyrektora Biura Regulacji Prawnych Poczty Polskiej z dnia 15 kwietnia 2008 r. Nr BRP/273/15/2008), jak również wynikają z interpretacji dokonywanych przez sądy powszechne w kontaktach z podmiotami doręczającymi. W celu rozwiania tych wątpliwości zdecydowano się na wprowadzenie w projektowanym rozporządzeniu zapisów określających, iż przesyłkę doręcza się wskazanemu na niej adresatowi (doręczenie właściwe) lub innemu odbiorcy (doręczenie zastępcze).

W § 3 ust. 2 proponuje się wprowadzenie regulacji, która w jasny sposób wskazywałaby, kiedy doręczający nie może doręczyć przesyłki domownikowi, administracji domu, dozorca domu lub sołtysowi – mianowicie wtedy, kiedy organ wysyłający umieścił na adresowej stronie przesyłki napis wyłączający taki sposób doręczenia w ogóle lub w stosunku do oznaczonych osób. Wyłączenie określonych osób z kręgu potencjalnych odbiorców w zastępstwie adresata należy bowiem do organu wysyłającego. To organ wysyłający, podejmując w tym przedmiocie decyzję, ma obowiązek zapewnić, aby przesyłki nie doręczono np. domownikowi będącemu przeciwnikiem adresata w sprawie, a tym samym, aby doręczenie spełniało kryteria prawidłowości określone w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Opisana regulacja w takim samym brzmieniu wyrażona była w § 5 nieobowiązującego już rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1970 r. w sprawie doręczania pism sądowych przez pocztę (Dz. U. Nr 31, poz. 266). Regulacja ta ma za zadanie wskazać, że to nie na doręczającym przesyłkę ciąży obowiązek dochodzenia kto jest czyim przeciwnikiem procesowym lub współuczestnikiem o sprzecznych interesach w postępowaniu nieprocesowym, dlatego też zasadne jest ponowne jej wpisanie do rozporządzenia.

Wątpliwości pojawiają się również przy interpretowaniu treści art. 138 § 2 k.p.c. odnoszącego się do doręczania w miejscu pracy. Zdarzały się przypadki, w których uznawano, iż doręczyciel powinien wyczerpać wszystkie możliwości doręczenia wymienione w art. 138 k.p.c. i dopiero wówczas może mieć zastosowanie art. 139 § 1 k.p.c. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 1998 r. (III CKN 620/97, OSNC 1998, Nr 9), o tym, czy miejscem doręczenia ma być mieszkanie, czy też miejsce pracy decyduje sąd, który umieszcza na piśmie sądowym odpowiedni adres. W celu usunięcia przedstawionych wątpliwości wskazane jest zamieszczenie w przedmiotowym projekcie przepisu uszczegółwiającego ten sposób doręczenia.

Określono czynności doręczającego związane z doręczaniem przesyłek, jak również czynności podejmowane przez właściwe jednostki organizacyjne operatorów i urzędy gminy.

Czynności, jakie wykonuje organ lub zarząd odpowiedniego zakładu, o których mowa w art. 137 k.p.c. wskazano w projektowanym § 5 ust. 3. W przypadku osób pozbawionych wolności dalszy sposób postępowania z korespondencją skierowaną do takich osób określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2004 r. w *sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawienie wolności oraz dokumentowania tych czynności* (Dz. U. Nr 15, poz. 142), zgodnie z którym wypełnione przez osadzonego potwierdzenie odbioru przesyłki (drugi egzemplarz potwierdzenia) przekazuje się placówce pocztowej nie później niż trzeciego dnia roboczego od daty wpływu korespondencji.

W związku ze zmianą art. 135 k.p.c., która nastąpiła ustawą z dnia 9 maja 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 831) niezbędne stało się szczegółowe uregulowanie nowego trybu doręczania, dopuszczającego doręczanie korespondencji sądowej za pośrednictwem skrytki pocztowej. Ta forma doręczenia może mieć miejsce na wniosek adresata i polega na umieszczeniu w skrytce pocztowej nie samej przesyłki, ale zawiadomienia o pozostawieniu przesyłki w placówce pocztowej operatora.

W projektowanym § 6 przewidziano, że zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu przesyłki sporządza się również w przypadku, gdy strona jako adres do doręczeń wskaże skrytkę pocztową (art. 135 § 2 k.p.c.). Na zawiadomieniu, niezależnie od miejsca jego pozostawienia, określa się siedmiodniowy termin do odbioru przesyłki. Nie rozróżnia się trybu doręczania zawiadomień składanych do skrytek pocztowych od pozostawienia w drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce pocztowej adresata. Przyjęcie koncepcji jednokrotnego powiadomienia adresata o nadejściu pisma i wyznaczania czternastodniowego terminu do jego odbioru – w przypadku doręczania przesyłki za pośrednictwem skrytki pocztowej – prowadziłoby do konieczności badania przez sąd, czy doręczenie nastąpiło do skrytki pocztowej, czy też np. do skrzynki pocztowej, co rodzi konsekwencje prawne w zakresie liczenia terminu doręczenia, a którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c.

Uregulowania zawarte w projektowanych § 7 – 12 w sposób przejrzysty wskazują kolejne etapy postępowania po złożeniu zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki. W § 7 ust. 1

określone zostały powinności doręczającego, którym zgodnie z treścią § 4 ust. 2 może być pracownik operatora, sądowej służby doręczeniowej, osoba zatrudniona w sądzie lub komornik. W § 7 ust. 2 wskazano czynności wykonywane w placówce pocztowej operatora lub urzędzie gminy, w którym doręczający zgodnie z brzmieniem art. 139 § 1 k.p.c. ma obowiązek złożyć pismo sądowe. Siedmiodniowy termin i sposób jego liczenia wskazany w § 7 ust. 3 precyzyjnie określa czas przechowywania awizowanej przesyłki w pocztowej placówce operatora lub urzędzie gminy. Ma on zastosowanie przy pozostawieniu pierwszego zawiadomienia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce odbiorczej, jak również w skrytce pocztowej. Pomimo, że prawdopodobieństwo niedotarcia zawiadomienia do adresata, w przypadku pozostawienia go w skrytce pocztowej, jest tu mniejsze niż w przypadku pozostawienia go w drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce odbiorczej (z § 1 ust. 3 pkt 14 Regulaminu świadczenia powszechnych usług pocztowych Poczty Polskiej wynika bowiem, że skrytki pocztowe znajdują się w placówkach pocztowych zamykanych przez adresata na klucz), to jednak wszyscy uczestnicy postępowania muszą mieć równe prawa również w zakresie terminów do odbioru przesyłki. Po bezskutecznym upływie pierwszych 7 dni do odbioru przesyłki pozostawia się drugie awizo, a kolejny siedmiodniowy termin biegnie od dnia następnego po dniu pozostawienia tego zawiadomienia. Przyjęcie zasady, że w przypadku przesyłki adresowanej na skrytkę pocztową adresat zawiadamiany jest tylko raz (w drodze jednokrotnego awiza) z obowiązkiem odebrania przesyłki w ciągu 14 dni, mogłoby rodzić obawę, co do nierównego traktowania stron postępowania. Jednocześnie poprzez ustalenie treści ust. 3 w § 6 umożliwia się adresatowi lub osobie upoważnionej odbiór przesyłki sądowej jeszcze tego samego dnia.

Przepis § 8 ust. 1 wymienia enumeratywnie osoby uprawnione do odbioru przesyłek pocztowych w placówce operatora. Przepis § 8 ust. 2 i 3 reguluje sytuację, w której żadna z osób uprawnionych nie zgłosi się po odbiór przesyłki w terminie siedmiodniowym od pozostawienia pierwszego zawiadomienia. Przepis ten określa, kto może dokonać odbioru przesyłki w placówce pocztowej operatora lub urzędzie gminy. Na tym tle, niejednokrotnie dochodziło do błędnych wniosków. Świadczy o tym orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 4 sierpnia 2009 r. Nr I UK 71/09). Przepis § 9 wskazuje, że przesyłkę wydaje się osobie uprawnionej – a więc osobie, o której mowa w § 8 ust. 1 projektowanego rozporządzenia. Projektowany § 9 ust. 1 nakłada na pracownika placówki pocztowej operatora lub urzędu gminy obowiązek umieszczenia

na stronie adresowej wydawanej przesyłki adnotacji „wydano dnia”, swojego podpisu i odcisku datownika. Regulacja znajdująca się w § 9 ust. 6 zd. pierwszym obecnie obowiązującego rozporządzenia nie nakłada na pracownika placówki pocztowej obowiązku opatrzenia adnotacji „wydano dnia” swoim podpisem – wbrew normie wynikającej z art. 142 § 2 *in fine* k.p.c. Umieszczenie adnotacji o dacie wydania przesyłki na jej adresowej stronie służy stronie postępowania, która w ten sposób uzyskuje (w formie pisemnej) informację, kiedy otrzymała przesyłkę (a tym samym np. od którego dnia liczyć bieg terminów procesowych).

W projektowanym rozporządzeniu uregulowano kwestię, kiedy placówka pocztowa odsyła formularz potwierdzenia odbioru przesyłki (§ 9 ust. 3), a kiedy niepodjętą przesyłkę (§ 10). W praktyce zdarzają się bowiem przypadki, że placówka pocztowa zwraca przesyłkę w ostatnim dniu do odbioru przesyłki, argumentując to zwrotem przesyłki już po zamknięciu urzędu pocztowego. Z treści § 11 ust. 1 wynika m.in. sposób postępowania w przypadku odmowy przyjęcia przesyłki. Zgodnie bowiem z art. 139 § 2 k.p.c. odmowa przyjęcia przesyłki jest równoznaczna z jej doręczeniem.

W celu ułatwienia kontroli przesyłek sądowych pozostawionych w urzędzie gminy projektowany § 13 przewiduje prowadzenie rejestru tych przesyłek. Wzór rejestru określa załącznik nr 4.

W związku z nowelizacją art. 135 k.p.c. niezbędne jest również opracowanie nowego wzoru formularza potwierdzenia odbioru. Został on określony w załączniku nr 1 do projektowanego rozporządzenia. Na stronie pierwszej wzoru zdanie poprzedzające podpis odbiorcy zyskało inną treść w porównaniu z załącznikiem nr 2 obowiązującego rozporządzenia. Należy wskazać, że w myśl art. 135 § 1 k.p.c. adresat może odebrać przesyłkę nie tylko w mieszkaniu, czyli pod adresem wskazanym na przesyłce, ale również w miejscu pracy lub tam, gdzie się aktualnie znajduje. Odbiór może nastąpić także w placówce pocztowej. Na stronie drugiej formularza katalog uprawnionych do odbioru przesyłki – w porównaniu z załącznikiem nr 1 obowiązującego rozporządzenia – został zmodyfikowany w taki sposób, aby zawierał tylko te podmioty, którym listonosz może ją doręczyć. Wykreślono przełożonego żołnierza, funkcjonariusza policji lub Służby Więziennej oraz kierującego zakładem, w których przebywa adresat. Osoby te są adresatami wymienianymi przez sąd na stronie adresowej przesyłki. Tym samym, umieszczanie ich na formularzu potwierdzenia odbioru przesyłki niepotrzebnie wprowadza w błąd listonosza, który doręczając pismo adresowane np. do przełożonego żołnierza

nie będzie wiedział, czy na potwierdzeniu odbioru zaznaczyć adresata, czy też przełożonego. W powyższym katalogu podmiotów nie wymieniono członka organu osoby prawnej lub organizacji nieposiadającej osobowości prawnej uprawnionego do reprezentowania przed sądem ani pracownika upoważnionego do odbioru przesyłek – odebranie przesyłki przez te osoby jest bowiem odebraniem przez adresata (doręczeniem właściwym). Nie należy w związku z tym przyjmować, że w tym przypadku doręczenie następuje do rąk „innego odbiorcy”. Zrezygnowano z wyrazów „jednostce Policji” we wzorze formularza potwierdzenia odbioru oraz we wzorze formularza zawiadomienia stanowiącego załącznik nr 3 do rozporządzenia (występujących w obowiązujących wzorach), gdyż mają one zastosowanie w postępowaniu cywilnym, gdzie nie przewiduje się doręczenia za pośrednictwem Policji.

Proponuje się również wprowadzenie nowego sposobu oznaczania miejsca doręczenia lub niedoręczenia przesyłki, miejsca jej pozostawienia oraz zawiadomienia o pozostawieniu przesyłki na drugiej stronie formularza potwierdzenia odbioru. Zaznaczanie odpowiednich pól (kwadratów) spowoduje, że formularz stanie się bardziej czytelny, co ułatwi pracę doręczycielowi. Dzięki temu powinna zmniejszyć się liczba pomyłek w wypełnianiu potwierdzeń odbioru. Przedstawiony sposób oznaczania funkcjonuje w zawiadomieniach używanych przez operatora publicznego. Mając na uwadze treść postanowień Regulaminu poczty listowej sporządzonego w Bernie dnia 28 stycznia 2005 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 108, poz. 744) zdecydowano o wyszczególnieniu na formularzu potwierdzenia odbioru przyczyn niedoręczenia przesyłki zgodnie z wzorem Nr CN 15 do tego Regulaminu. Zmiana wychodzi naprzeciw oczekiwaniom sądów, które wielokrotnie postulowały umieszczenie przyczyn niedoręczenia przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru.

Rozporządzenie (WE) Nr 805 / 2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych w rozdziale III ustanawia minimalne standardy dla procedur dotyczących roszczeń bezspornych. W art. 14 tego rozporządzenia uregulowano kwestie doręczeń bez potwierdzenia odbioru przez dłużnika. Zgodnie z ust. 1 lit. d doręczenia dłużnikowi dokumentu wszczynającego postępowanie oraz wszelkich wezwań można dokonać poprzez złożenie dokumentu na poczcie za pisemnym powiadomieniem o takim złożeniu pozostawionym w skrzynce pocztowej dłużnika, pod warunkiem, że pisemne powiadomienie wyraźnie określa charakter dokumentu jako dokumentu sądowego. W związku z powyższym wydanie europejskiego tytułu egzekucyjnego przez polskie

sądy będzie możliwe tylko po uzupełnieniu formularza zawiadomienia stanowiącego załącznik nr 3 do rozporządzenia o zapis wyraźnie określający charakter przesyłki. Analogiczny przepis do art. 14 rozporządzenia (WE) Nr 805/2004 zawiera rozporządzenie (WE) Nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawach europejskiego nakazu zapłaty (art. 14 ust. 1 lit. d). Natomiast rozporządzenie (WE) Nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń w art. 13 ust. 2 odwołuje się w zakresie trybu doręczania dokumentów w tym postępowaniu wprost do art. 13 i 14 rozporządzenia 805/2004. W związku z tym załącznik nr 3 do projektowanego rozporządzenia będzie wykorzystywany także w postępowaniach prowadzonych na podstawie rozporządzenia 1896/2006 oraz rozporządzenia 861/2007.

W załączniku nr 3 zmodyfikowano również nieznacznie sposób informowania o terminie odbioru przesyłki sądowej. Wyraźne określenie godzin, w jakich możliwy jest odbiór przesyłki pozwoli adresatowi na uzyskanie pełniejszej informacji o oczekującej na niego korespondencji w placówce operatora pocztowego lub w urzędzie gminy. Wzór zawiadomienia uzupełniono także o pouczenie o skutkach nieodebrania przesyłki, które znajduje się na drugiej stronie formularza.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana regulacja nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Zgodnie z wymogami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia został zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości. Żaden podmiot nie zgłosił, w trybie wyżej wymienionej ustawy, zainteresowania udziałem w pracach nad przedmiotowym projektem.

Ocena skutków regulacji

1. Cel projektowanej regulacji.

Celem rozporządzenia jest wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 131 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.).

2. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie.

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływać na doręczycieli pism sądowych w sprawach cywilnych oraz strony i uczestników postępowań w sprawach cywilnych.

3. Konsultacje.

Projekt został poddany konsultacjom z prezesami sądów apelacyjnych i okręgowych. Ponadto projekt został przedstawiony do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, Sądowi Najwyższemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Izbie Radców Prawnych, Krajowej Radzie Notarialnej, Krajowej Radzie Komorniczej, operatorowi publicznemu Poczcie Polskiej SA w Warszawie oraz operatorom pocztowym: UPS Polska Sp. Z o.o. w Warszawie, DHL Express Poland Sp. z o.o. w Warszawie, Siódemka SA w Warszawie, General Logistics Systems Poland Sp. z o.o. w Komornikach.

Swoją opinię o projekcie przedstawili Prezesi: Sądu Okręgowego w Warszawie, Gdańsku, Katowicach, Koszalinie, Krakowie, Słupsku, Szczecinie, Świdnicy, Tanowie i Toruniu oraz Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Opinię o projekcie wyrazili także Krajowa Rada Komornicza, Krajowa Rada Sądownictwa, Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”, operator publiczny Poczta Polska SA w Warszawie oraz operator pocztowy Siódemka SA w Warszawie.

Uwzględniono uwagę Prezesa Sądu Okręgowego w Toruniu, wskazującą na potrzebę zamieszczenia regulacji, zgodnie z którą doręczający ma obowiązek wpisać na stronie adresowej przesyłki datę jej doręczenia. Zdarzają się bowiem przypadki, że w razie odebrania przesyłki np. przez domownika nie jest on w stanie udzielić stronie informacji, kiedy nastąpiło doręczenie,

względnie podaje błędną informację. Prowadzi to do nieprawidłowości w obliczaniu przez stronę biegu terminu do dokonania czynności procesowej, co w konsekwencji prowadzi do uchybienia terminowi i składania wniosku o jego przywrócenie. Norma dotycząca tej kwestii znalazła się w § 4 ust. 2 projektu. Informacja o dacie doręczenia zamieszczona na adresowej stronie przesyłki służy stronie postępowania i powinna zawsze zostać odnotowana przez doręczającego (art. 142 § 2 *in fine* k.p.c.).

Krajowa Rada Komornicza zwróciła uwagę, że przepisy projektowanego rozporządzenia nie mogą określać kto może być adresatem przesyłki pochodzącej od sądu – nie sposób bowiem wyczerpująco wymienić wszystkie możliwe podmioty, a ponadto wykracza to poza zakres wyznaczony treścią art. 131 § 2 k.p.c. Wskazała również na niecelowość wprowadzania regulacji zobowiązującej pracownika upoważnionego do odbioru pism do zamieszczania na formularzu zwrotnego potwierdzenia odbioru odcisku stempla firmowego lub wpisywania numeru upoważnienia do odbioru przesyłek. Uwagę tę uwzględniono. Jest to zbędny formalizm, tym bardziej, że pracownik upoważniony do odbioru przesyłek jest zobowiązany potwierdzić odbiór przesyłki własnoręcznym czytelnym podpisem. Nie zachodzi zatem obawa co do mogących występować trudności w identyfikacji osoby dokonującej odbioru. Uwzględniono też uwagę redakcyjną Krajowej Rady Komorniczej wskazującą na konieczność zachowania spójności terminologicznej w posługiwaniu się pojęciami „sąd wysyłający” i „pracownik operatora” oraz uwagę merytoryczną dotyczącą § 8 ust. 2 pkt 1 projektu – jeżeli osoba uprawniona nie zgłosi się po odbiór przesyłki złożonej w placówce pocztowej operatora we właściwym terminie doręczający nie dokonuje powtórnego doręczenia przesyłki adresatowi, ale umieszcza powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru awizowanej przesyłki w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. Ponadto uwzględniono uwagę Krajowej Rady Komorniczej, wskazującą, iż treść pouczenia zawartego we wzorze formularza zawiadomienia (załącznik nr 3 do rozporządzenia) wymaga przeredagowania, albowiem przepisy k.p.c. nie wiążą z nieodebraniem awizowanej przesyłki „skutku doręczenia”, albowiem jest to doręczenie właściwe.

Kolejna uwaga dotyczyła regulacji, zgodnie z którą doręczenie adresatowi za pośrednictwem dorosłego domownika, administracji domu, dozorca domu lub sołtysa, o którym mowa w art. 138 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, nie może być stosowane, jeżeli sąd

wysyłający umieścił na stronie adresowej przesyłki napis wyłączający taki sposób doręczenia w ogóle lub w stosunku do oznaczonych osób. Uwaga ta nie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Krajowej Rady Komorniczej sąd wysyłający nie jest władny wyłączyć możliwość odbioru przesyłki przez określoną osobę. Należy jednakże wskazać, że art. 138 § 1 k.p.c. stanowi, że doręczenie zastępcze może nastąpić do rąk osoby, która nie jest przeciwnikiem adresata w sprawie. Doręczający nie ma możliwości ustalania, kto jest czyim procesowym przeciwnikiem lub współuczestnikiem o sprzecznych interesach w postępowaniu nieprocesowym. Wyłączenia możliwości doręczeń do rąk określonych osób, będących przeciwnikami adresata w sprawie, może dokonać tylko organ wysyłający przy adresowaniu przesyłki. Nie uwzględniono również uwagi wskazującej, że odbiorca nie ma obowiązku potwierdzania odbioru przesyłki podpisem czytelnym – a jedynie własnoręcznym. Rozporządzenie określa szczegółowy tryb i sposób doręczania przesyłek pochodzących od sądu, nie ma zatem przeszkód, aby uszczegółwić regulację ustawową poprzez wprowadzenie wymogu czytelności podpisu własnoręcznego. Nie uwzględniono uwagi, stosownie do której przepisy rozporządzenia powinny dopuszczać możliwość odbioru awizowanej przesyłki przez pełnomocnika pocztowego. Katalog podmiotów uprawnionych w tym zakresie określają przepisy k.p.c., stanowiące *lex specialis* do przepisów Prawa pocztowego, które nie dopuszczają możliwości wydawania awizowanej przesyłki pełnomocnikowi pocztowemu. Nie uwzględniono także uwagi wskazującej na konieczność uregulowania trybu postępowania z drugim formularzem potwierdzenia odbioru w przypadku doręczeń za pośrednictwem organów wymienionych w art. 137 k.p.c. Kwestię te regulują przepisy wewnętrzne (np. § 107 i nast. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności).

Poczta Polska S.A. w Warszawie wskazała na konieczność przeredagowania § 2 ust. 4 projektu rozporządzenia. W konsekwencji w przepisie tym wskazano, że przesyłkę nadaje się za pokwitowaniem w wykazie nadanych przesyłek poleconych, którego wzór określa załącznik nr 2 do rozporządzenia. Natomiast załącznika nr 2 uzyskał tytuł „Wykaz nadanych przesyłek poleconych”. Zrezygnowano tym samym z użycia określeń „list”, „przesyłka listowa”, ujednolicając projekt pod względem terminologicznym z Prawem pocztowym, w którym definiuje się „przesyłkę poleconą” jako przesyłkę rejestrowaną będącą przesyłką listową, przemieszczaną i doręczaną w sposób zabezpieczający ją przed utratą, ubytkiem zawartości lub

uszkodzeniem. Uwzględniono również uwagę redakcyjną do § 8 ust. 1 projektu – wyrazy: „odbiera osoba uprawniona do odbioru” zastąpiono wyrazami: „wydaje się osobie uprawnionej do odbioru” oraz uwagę do załącznika nr 1 – na stronie 2 formularza potwierdzenia odbioru wyrazy: „przesyłkę nadaną jako list polecony” zastąpiono wyrazami: „przesyłkę poleconą”.

Uwaga Poczty Polskiej S.A. w Warszawie do § 2 ust. 1 projektu nie zasługuje na uwzględnienie. W uwadze tej podniesiono, że w przepisie tym należy wskazać, iż pismo sądowe jest wysyłane jako przesyłka polecona, zwana dalej „przesyłką z potwierdzeniem odbioru”. Jako argumentację podano, że potwierdzenie odbioru to usługa komplementarna, dodatkowo płatna do usługi przesyłka polecona. Należy jednakże wskazać, że przepis ten dotyczy nie tylko operatorów pocztowych (którzy tę usługę traktują jako komplementarną do usługi przesyłka polecona), ale także innych doręczających, którzy mogą odmiennie ustalić sposób świadczenia przez siebie usług i opłat za nie. Ponadto z projektowanych regulacji wynika wyraźnie, że przesyłka ma być wysyłana za potwierdzeniem odbioru, o czym świadczy zdanie drugie § 2 ust. 1 o treści: „Na stronie adresowej przesyłki umieszcza się napis: „Polecona – za potwierdzeniem odbioru”.”.

Nie można zgodzić się z zarzutem Poczty Polskiej S.A. w Warszawie, że wyłączenie możliwości doręczenia przesyłki sądowej za pośrednictwem domownika adresata, administracji domu, dozorca domu lub sołtysa poprzez umieszczenie odpowiedniego napisu na stronie adresowej przesyłki (§ 3 ust. 2 projektu) jest sprzeczne z art. 138 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.c.”. Przepis ten, jako jeden z warunków zastosowania doręczenia zastępczego wymienia to, aby osoba, której następuje doręczenie, nie była przeciwnikiem adresata w sprawie, której pismo dotyczy. Tym samym w tym zakresie obowiązuje wyraźne ustawowe ograniczenie. Doręczyciel nie jest zaś w stanie ustalić, czy dana osoba, której ma zamiar oddać pismo sądowe pod nieobecność adresata, jest lub nie jest jego przeciwnikiem w konkretnej sprawie. Ponadto należy wskazać, że na doręczającym nie ciąży obowiązek ustalania kto jest czyim przeciwnikiem w sprawie toczącej się przed sądem. Powstaje też zagadnienie mechanizmów, jakimi miałyby posłużyć się doręczający w celu ustalenia, czy ma do czynienia z czyimś przeciwnikiem w sprawie. Należy również wskazać, że treść projektowanego § 3 ust. 2 ma na celu wyjaśnienie wątpliwości zgłaszanych niejednokrotnie przez Poczta Polską (m.in. pismo Poczty Polskiej z dnia 15 kwietnia 2008 r. Nr BRP/273/15/2008). Dlatego tworząc treść omawianego przepisu, zdecydowano o powrocie do regulacji zamieszczonej w § 5 nieobowiązującego rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1970 r. w sprawie doręczania pism sądowych przez pocztę (Dz. U. Nr 31, poz. 266). Odnosząc się do zarzutu braku uregulowania w ustawie z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. Nr 130, poz. 1188, z późn. zm.) trybu uszczegóławiania adresu poprzez nanoszenie na przesyłkę wskazówek związanych ze sposobem jej doręczenia, należy zwrócić uwagę, że przepisy k.p.c. mają charakter przepisów szczególnych (*lex specialis*) w stosunku do przepisów Prawa pocztowego. Regulują bowiem doręczanie tylko określonego rodzaju przesyłek – pism sądowych. Sposób doręczania przesyłek określony w Prawie pocztowym dotyczy natomiast przesyłek, których tryb doręczania nie jest regulowany przepisami szczególnymi. Podmioty, które świadczą usługi doręczania pism sądowych mają obowiązek stosowania się do szczególnych regulacji dotyczących doręczeń, zawartych w k.p.c.

Nie zasługuje na uwzględnienie propozycja Poczty Polskiej S.A. w Warszawie, aby wykreślić regulację zamieszczoną w § 4 ust. 2 zd. drugie projektu, względnie przeredagować tę normę w ten sposób, że wymienione czynności doręczający wykonuje na żądanie osoby odbierającej przesyłkę. Należy wskazać, że obowiązek zamieszczania przez doręczającego na stronie adresowej przesyłki daty doręczenia i opatrzenia jej podpisem wynika z art. 142 § 2 *in fine* k.p.c. Stanowi on: „Doręczający (...) na doręczonym piśmie zaznacza dzień doręczenia i opatruje to stwierdzenie swoim podpisem.”. Obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 62, poz. 697, z późn. zm.) nie powtarza normy ustawowej – jak się bowiem wydaje jest ona sformułowana dostatecznie jasno, w sposób niewymagający uszczegółowienia w rozporządzeniu. Obowiązujące rozporządzenie zawiera stosowną normę jedynie w odniesieniu do pocztowej placówki oddawczej (§ 9 ust. 6 zd. pierwsze: „Przesyłkę wydaje się po umieszczeniu na stronie adresowej adnotacji „wydano dnia” i odcisku datownika.”). Tego typu potwierdzenie złożone pisemnie (czy to przez doręczającego czy pocztową placówkę oddawczą), służy stronie do liczenia biegu terminów procesowych. Niejednokrotnie jednak doręczający nie stosują się do obowiązku wynikającego z art. 142 § 2 *in fine* k.p.c. Z tych względów, aby uniknąć powtarzających się w tym zakresie uchybień, pojawiły się postulaty, aby stosowną regulację zamieścić w projektowanym rozporządzeniu. Jej celem jest doprecyzowanie normy wynikającej z art. 142 § 2 *in fine* k.p.c., poprzez wskazanie miejsca na przesyłce, gdzie stosowna adnotacja winna zostać zamieszczona przez doręczającego oraz wyeliminowanie przypadków uchybienia wskazanemu obowiązkowi. Należy wskazać, że

brak informacji o dacie doręczenia zamieszczonej na adresowej stronie przesyłki w razie odebrania jej przez domownika lub inną osobę w ramach doręczenia zastępczego powoduje niejednokrotnie trudności w ustaleniu przez adresata, kiedy doręczenie faktycznie nastąpiło (osoba, która odebrała przesyłkę nie jest w stanie udzielić takiej informacji, względnie podaje błędną informację). Prowadzi to do nieprawidłowości w obliczaniu przez stronę biegu terminów do dokonania czynności procesowych, a w konsekwencji uchybiania terminom i składania wniosków o ich przywrócenie, co niekiedy w sposób istotny przyczynia się do przedłużenia czasu trwania postępowania sądowego. Należy wskazać, że z przedstawionych wyżej powodów nie uwzględniono także uwagi do § 9 ust. 1 projektu.

Nie uwzględniono uwagi Poczty Polskiej S.A. w Warszawie do § 5 ust. 1 projektu, wskazującej, że w rozporządzaniu należy operować pojęciami „przednia” i „tylnia” strona formularza potwierdzenia odbioru. Wzór formularza potwierdzenia odbioru określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia ma bowiem stronę pierwszą i drugą.

Nie zasługuje na uwzględnienie uwaga redakcyjnej do projektowanego § 6 ust. 1 i 2 – projektowane przepisy zredagowane są w sposób czytelny i nienasuający wątpliwości interpretacyjnych.

Odnosząc się z kolei do uwagi merytorycznej dotyczącej § 8 ust. 1 projektu, w której wskazano, że przepis ten zawęży krąg osób uprawnionych do odbioru awizowanej przesyłki w stosunku do regulacji wynikającej z k.p.c., należy wskazać, że uwaga ta nie również nie jest zasadna. Przepisy k.p.c., regulujące materię doręczeń (art. 131–147), nie zawierają normy, która upoważniałaby do wydawania awizowanych przesyłek innym osobom, niż wymienione w § 8 ust. 1 projektu. Przepisy k.p.c. mają charakter przepisów szczególnych (*lex specialis*) w stosunku do przepisów Prawa pocztowego (regulują doręczanie tylko określonego rodzaju przesyłek – pism sądowych). Sposób doręczania przesyłek określony w art. 26 ust. 2 Prawa pocztowego dotyczy natomiast przesyłek, których tryb doręczania nie jest regulowany przepisami szczególnymi. Znajduje to wyraz w treści art. 26 ust. 3 Prawa pocztowego, który stanowi, że przepisy ust. 2 nie naruszają przepisów innych ustaw dotyczących sposobu, zasad i trybu doręczeń. Z powyższych względów przepisy Prawa pocztowego, przewidujące możliwość wydania awizowanej przesyłki pełnomocnikowi adresata (w tym osobie umocowanej na podstawie pełnomocnictwa pocztowego), nie mają zastosowania do doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym. Należy również wskazać, że przepisy k.p.c. wyraźnie wskazują, kiedy przesyłkę można doręczyć

(wydać) innej osobie niż adresat będący osobą fizyczną. Z przedstawionymi regulacjami kodeksowymi o doręczaniu pism sądowych ściśle skorelowane są przepisy obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym. M.in. przepis § 4 ust. 1 *in fine* wskazanego rozporządzenia stanowi, że przesyłkę doręcza się wyłącznie adresatowi, chyba że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dopuszczają doręczenie innej osobie. Doręczenie innej osobie, niż adresat będący osobą fizyczną, może nastąpić tylko wówczas, gdy doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu lub w miejscu pracy. Przesyłkę może wtedy doręczyć dorosłemu domownikowi, a gdyby jego nie było – administracji domu, dozorca domu lub sołtysowi (jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi), gdyby zaś doręczyciel nie zastał adresata w miejscu pracy, przesyłkę może doręczyć osobie upoważnionej do odbioru pism (art. 138 k.p.c.). Z kolei § 4 ust. 2 obowiązującego rozporządzenia stanowi, że przesyłka adresowana do osoby prawnej lub do organizacji nieposiadającej osobowości prawnej może być doręczona pracownikowi upoważnionemu do odbioru przesyłek (a więc osobie, o której mowa w art. 133 § 2 k.p.c.). Przepis § 9 ust. 5 rozporządzenia stanowi natomiast, że pocztowa placówka oddawcza wydaje przesyłkę adresatowi lub osobom, o których mowa w § 4 ust. 2 (czyli pracownikom osoby prawnej lub organizacji nie posiadającej osobowości prawnej upoważnionym do odbioru przesyłek). Wskazane przepisy rozporządzenia są w pełni zgodne z przepisami k.p.c. regulującymi materię doręczania pism sądowych, które nie przewidują możliwości doręczania czy wydawania awizowanych przesyłek pełnomocnikom adresata. Wprawdzie art. 133 § 3 zd. pierwsze k.p.c., stanowi, że jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych, doręczenia należy dokonywać tym osobom, jednakże jest to norma adresowana do sądu. Oznacza, że w razie ustanowienia pełnomocnika procesowego lub pełnomocnika do doręczeń, sąd ma obowiązek doręczyć przesyłkę temu pełnomocnikowi, wskazując go na przesyłce jako jej adresata. Zarówno w przypadku pełnomocnika procesowego, jak i pełnomocnika do doręczeń, jego ustanowienie odnosi skutek dopiero z chwilą powiadomienia sądu o dokonaniu tej czynności procesowej. Zatem dopiero z tą chwilą sąd jest obowiązany kierować przesyłki bezpośrednio do pełnomocnika procesowego lub pełnomocnika do doręczeń. Wykładnia gramatyczna art. 133 § 3 k.p.c. mogłaby prowadzić do wniosku, że norma ta jest kierowana także do doręczyciela i placówki pocztowej, a zatem przez „osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych” należy

rozumieć nie tylko pełnomocnika do doręczeń, o którym mowa w art. 1135⁵ k.p.c., ale też jeszcze inne osoby upoważnione, np. na podstawie pełnomocnictwa o charakterze materialnoprawnym uregulowanego przepisami Kodeksu cywilnego lub pełnomocnictwa pocztowego, o którym mowa w art. 26 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (Dz.U. Nr 130, poz. 1188, z późn. zm.) oraz § 18 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz.U. Nr 5, poz. 34, z późn. zm.). Treści omawianej normy prawnej nie należy jednak konstruować z pominięciem wykładni celowościowej oraz w oderwaniu od innych przepisów obowiązujących w systemie prawa. Przyjęcie bowiem, że art. 133 § 3 k.p.c. nie jest normą kierowaną wyłącznie do sądu, ale również do doręczyciela i placówki pocztowej oznaczałoby, że przepis ten stanowi podstawę zobowiązującą sąd do kierowania korespondencji do pełnomocnika procesowego lub pełnomocnika do doręczeń (w razie ich ustanowienia), ale również podstawę wydawania pism przez doręczycieli i placówkę pocztową (*lege non distinguente*) pełnomocnikowi procesowemu adresata i „osobie upoważnionej do odbioru pism”, tj. pełnomocnikowi do doręczeń i pełnomocnikowi ustanowionemu na podstawie przepisów k.c. Pomijając zagadnienie, że wskazana wyżej interpretacja wymagałaby m.in. przyjęcia, iż pełnomocnik procesowy czy pełnomocnik do doręczeń ustanowiony w trybie art. 1135⁵ k.p.c. jest uprawniony do legitymowania się dokumentem pełnomocnictwa przed doręczycielem i placówką pocztową, konsekwencją takiej wykładni byłoby to, że doręczyciel lub placówka pocztowa zobowiązani byłiby do dokonania samodzielnej oceny, czy dana osoba jest rzeczywiście pełnomocnikiem procesowym adresata lub „osobą upoważnioną do odbioru pism” – czyli, czy oświadczenie woli o ustanowieniu pełnomocnika pochodzi od adresata (mocodawcy) oraz spełnia inne warunki niezbędne do jego ważności. Prawidłowa ocena stanowiłaby bowiem gwarancję tego, że przesyłka trafi do rąk osoby będącej mocodawcą. Należy mieć także na względzie regulacje dotyczące formy pełnomocnictwa. Art. 99 k.c., który reguluje formę pełnomocnictwa o charakterze materialnoprawnym, stanowi, że jeżeli do ważności czynności prawnej potrzebna jest szczególna forma, pełnomocnictwo do dokonania tej czynności powinno być udzielone w tej samej formie. Pełnomocnictwo ogólne powinno być pod rygorem nieważności udzielone na piśmie. Oznacza to, że pełnomocnictwo materialnoprawne do odbioru przesyłki od doręczyciela lub w placówce pocztowej może być udzielone w każdej formie, a więc także ustnie oraz *per facta concludentia* (art. 60 k.c.). Tylko wówczas, gdy czynność odbioru przesyłki wchodziłaby w

zakres pełnomocnictwa ogólnego (art. 98 zd. pierwsze k.c.), pełnomocnictwo dla swej ważności wymagałoby formy pisemnej (art. 99 § 2 k.c.). Założenie, że doręczyciel lub placówka pocztowa mają respektować pełnomocnictwo materialnoprawne do odbioru przesyłki pocztowej, regulowane przepisami k.c., oznaczałoby, że mają obowiązek respektować także pełnomocnictwa ustne oraz udzielone w sposób dorozumiany. W przypadku zakwestionowania prawidłowości doręczenia przesyłki (w celu uniknięcia skutków procesowych związanych z doręczeniem przesyłki sądowej) powstawałoby zagadnienie mechanizmów, jakimi ma posłużyć się sąd w celu ustalenia, że pełnomocnictwo, na które powołano się przed doręczycielem lub placówką pocztową, jest skuteczne, a działania strony lub świadka nie zmierzają jedynie do bezpodstawnego uchylenia się od skutków procesowych związanych z doręczeniem przesyłki sądowej. Należy wskazać, że przepisy k.p.c. o doręczeniach skonstruowane są w sposób minimalizujący możliwość kwestionowania faktu otrzymania przesyłki pochodzącej od sądu. Dlatego to właśnie sąd jest władny dokonywać kontroli ważności pełnomocnictwa procesowego oraz pełnomocnictwa do doręczeń na podstawie dokumentu zalegającego w aktach sprawy. Ratio legis regulacji ustawowych dotyczących doręczeń pism sądowych stanowi również zagwarantowanie prawidłowości doręczenia przesyłki pochodzącej od sądu, tak aby nie było wątpliwości, że trafi ona w ręce osoby upoważnionej do jej otrzymania. Z doręczeniem pism sądowych wiąże się bowiem szereg doniosłych skutków procesowych, bezpośrednio dotyczących osób (strony czy też świadków), będących jej adresatami.

Jeżeli chodzi o uwagę do § 8 ust. 2 pkt 1 projektu, należy wskazać, że nie celowe byłoby dookreślenie terminu „niezwłocznie pozostawia” poprzez wprowadzenie regulacji, że ma to być dzień wystawienia zawiadomienia lub następny dzień roboczy po jego wystawieniu. Termin „niezwłocznie” zapewnia niezbędną w tym zakresie elastyczność, w przeciwnym razie doręczający musiałby pozostawić zawiadomienia zawsze w konkretnym dniu (tym samym co dzień wystawienia zawiadomienia lub następnym dniu roboczym), co nie zawsze – nawet z przyczyn obiektywnych – byłoby możliwe. Kwestią otwartą pozostawałyby wówczas konsekwencje uchybienia tak sztywno określonego terminu.

Proponowana zmiana w § 11 ust. 1 projektu spowodowałaby niejednorodność w projektowanym akcie prawnym wobec użycia w § 9 ust. 2 wyrazów „w razie odmowy przyjęcia przesyłki”. Nie zasługuje na uwzględnienie także uwaga, do § 9 ust. 2 projektu, stosowanie do której po wyrazach „w razie odmowy” należy dodać wyrazy „przez adresata”.

Przesyłkę może bowiem odebrać nie tylko adresat, ale też inna osoba wymieniona w § 8 ust. 1 projektu (np. w przypadku gdy adresatem jest osoba prawna bądź jednostka organizacyjna mająca zdolność sądową a niebędąca osobą prawną, przesyłki nie odbiera ta osoba ani ta jednostka, lecz konkretna osoba).

Odnosząc się z kolei do uwagi Poczty Polskiej S.A. w Warszawie, dotyczącej liczenia terminu do odbioru przesyłek w placówce operatora, należy wskazać na treść art. 139 § 1 k.p.c. Przepis ten wyraźnie wskazuje na siedmiodniowy termin, jaki ma adresat do odbioru korespondencji sądowej, który biegnie od dnia następnego, po dniu umieszczenia zawiadomienia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej. Jeżeli adresat nie stawi się po odbiór przesyłki sądowej w wyznaczonym terminie, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Poprzez powtórzenie czynności należy rozumieć kolejne zawiadomienie, ale nie wcześniej niż po upływie siedmiodniowego terminu. Świadczy o tym stwierdzenie „w przypadku bezskutecznego upływu tego terminu”. Następnie, doręczający ponownie zawiadamia adresata doręczając mu powtórne zawiadomienie. Powtórzenie czynności będzie polegało na stosowaniu kolejnego, siedmiodniowego terminu liczonego jak poprzednio od dnia następnego, po dniu umieszczenia powtórnego zawiadomienia.

Nie uwzględniono uwagi Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” wskazującej, że doręczający powinien mieć możliwość doręczenia adresatowi przesyłki w miejscu pracy, nawet wówczas, gdy przesyłka jest zaadresowana na jego miejsce zamieszkania. Trudno bowiem wymagać od doręczających, nawet jeśli są nimi pracownicy sądu lub sądowa służba doręczeniowa, aby znali bądź ustalali miejsce pracy adresata. Nie uwzględniono uwagi zgodnie z którą, skoro art. 137 k.p.c. wymienia organy jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa, a jednostki te działają poprzez swoje organy, to już z tej regulacji wynika, że doręczenie może nastąpić do rąk organu albo pracownika upoważnionego do odbioru pism. Adresatem przesyłki w omawianych przypadkach jest bowiem (jak zauważono) organ jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa, nie zaś ta jednostka organizacyjna. Nie uwzględniono uwagi do § 3 ust. 2 projektu (zob. ustosunkowanie się do uwag Krajowej Rady Komorniczej i Poczty Polskiej S.A. w Warszawie) oraz uwagi do § 5 ust. 3 (zob. ustosunkowanie się do uwagi Krajowej Rady Komorniczej). Obowiązek doręczającego, jakim jest pracownik sądu, do okazywania dokumentu upoważniającego go do dokonywania doręczeń może wynikać z zawartej z nim umowy.

Natomiast materia uprawnień do legitymowania osób (żądania okazania dokumentu tożsamości), jak się wydaje, winna stanowić regulację ustawową.

W przedstawionej opinii Krajowa Rada Sądownictwa poddała krytyce przede wszystkim uregulowania ustawowe dotyczące materii doręczania pism w postępowaniu cywilnym. Operator pocztowy Siódemka SA w Warszawie, po dokonaniu analizy projektowanych regulacji, wyraził ogólną, pozytywną opinię o projekcie.

Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego rozpatrzyła projekt rozporządzenia na posiedzeniu, które odbyło się w dniu 29 września 2010 r., uznając go za uzgodniony.

Pozostałe podmioty, którym w ramach prowadzonych konsultacji społecznych przekazano projekt do zaopiniowania, nie wniosły do niego uwag ani zastrzeżeń.

4. Skutki społeczno gospodarcze oraz finansowe rozporządzenia.

4.1. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie rozporządzenia spowoduje skutki finansowe dla budżetu państwa, związane z wprowadzeniem nowych wzorów formularzy, określonych w załącznikach do rozporządzenia. Skutki finansowe związane z wejściem w życie rozporządzenia znajdują zabezpieczenie w budżecie w części 15 – „Sądy powszechne” i 37 – „Sprawiedliwość”. Wprowadzone zmiany nie będą powodowały wydatkowania dodatkowych środków z budżetu państwa z ww. części, co w konsekwencji nie będzie generowało dodatkowych kosztów wymagających finansowania.

Jednocześnie, z uwagi na oszczędne i racjonalne wydatkowanie środków budżetowych, stare formularze będą wykorzystywane do wyczerpania zapasów.

4.2. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Wejście w życie projektowanej regulacji nie będzie miało znaczącego wpływu na rynek pracy.

4.3. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

4.4. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.